

Sammanfattning

Fråga om det förelegat saklig grund för uppsägning av en arbetstagare som på arbetsplatsen och under arbetstid kastat kniv efter en arbetskamrat. Arbetsdomstolen har funnit att beteendet varit sådant att grund för avskedande förelegat.

ARBETSDOMSTOLENDOM
2006-12-20
StockholmDom nr 127/06
Mål nr A 248/05**KÄRANDE**

Industrifacket Metall, 105 52 STOCKHOLM
Ombud: förbundsjuristen Bo Villner, LO-TCO Rättsskydd AB, Box 1155,
111 81 STOCKHOLM

SVARANDE

1. Teknikarbetsgivarna, Box 5510, 114 85 STOCKHOLM
2. Husqvarna Aktiebolag, 556000-5331, 561 82 HUSKVARNA
Ombud för båda: jur. kand. Per Dalekant och jur. kand. Anna Nordin,
Teknikföretagens Service AB, Box 5510, 114 85 STOCKHOLM

SAKEN

ogiltigförklaring av uppsägning m.m.

Bakgrund

Mellan Teknikarbetsgivarna och Industrifacket Metall (förbundet) gäller kollektivavtal. Husqvarna Aktiebolag (bolaget) är genom medlemskap i Teknikarbetsgivarna bundet av kollektivavtalet. Bolaget bedriver i Huskvarna tillverkning av bland annat motorsågar, röjsågar och gräsklippare. Antalet anställda är cirka 2 000, varav 1 200 är arbetare.

T.S., som är medlem i förbundet, är 48 år och har sedan år 2001 varit anställd hos bolaget. Under hela anställningstiden har han arbetat som röjsågspackare. Han sades upp från sin anställning den 12 juli 2005 med hänvisning till personliga skäl. Bakgrunden var följande. Den 22 juni 2005 kastade T.S. en kniv efter en arbetskamrat som hade kastat vatten ur en mugg på honom. Med anledning av denna händelse varslades T.S. om avskedande. Efter överläggningar med fackklubben valde bolaget att i stället säga upp honom.

Uppsägningen har lett till tvist mellan parterna. Efter tvisteförhandlingar har förbundet väckt talan mot Teknikarbetsgivarna och bolaget.

I beslut den 27 januari 2006 avslog Arbetsdomstolen ett yrkande från arbetsgivarparterna om att domstolen interimistiskt skulle förordna att T.S:s anställning skulle upphöra vid uppsägningstidens utgång eller vid den senare tidpunkt som domstolen bestämde.

Yrkanden m.m.

Förbundet har yrkat att Arbetsdomstolen skall ogiltigförklara bolagets uppsägning av T.S. samt förplikta bolaget att till honom utge 100 000 kr i allmänt skadestånd jämte ränta enligt 6 § räntelagen från dagen för delgivning av stämningen, den 12 december 2005, till dess betalning sker.

Teknikarbetsgivarna och bolaget har bestritt käromålet. Inga belopp har vitsordats.

Parterna har yrkat ersättning för sina rättegångskostnader.

Till utveckling av talan har parterna anfört i huvudsak följande.

Förbundet

Den 22 juni 2005 arbetade T.S. kvällsskift på röjsågspackningen. Vid 18-tiden gick den ene av hans arbetskamrater, I.S., till det hörn av lokalen där det fanns ett pentry, förmodligen för att dricka kaffe. I.S., som var på skämthumör, fyllde en mugg med kallt vatten innan han återvände. T.S. stod vid sin plats med ryggen vänd mot I.S. och var i färd med att skära upp en kartong med en morakniv när I.S. smög sig helt nära och kastade det kalla vattnet i ansiktet på honom. I.S. sprang därefter skrattande mot utgången. T.S., som inte hade lagt märke till arbetskamraten, blev mycket överrumplad och bestört över dennes beteende. Han slängde därför reflexmässigt iväg kniven med ett underhandskast så att den flög i en båge ungefär i midjehöjd över ett pallställ som var en halv meter högt. Efter en viss sträcka studsade kniven mot golvet, cirka fyra meter framför utgången. Kniven gled mot dörren, slog emot dörrposten och stannade precis vid tröskeln. I.S. befann sig då på andra sidan dörren i en sluss. Ingen blev skadad vid tillfället. Risken för personskada var mycket liten, dels för att I.S. hade hunnit ut ur lokalen, dels eftersom kniven gled utmed golvet under den senare delen av kastet.

Även T.S:s hustru är anställd i bolaget. Han har vid något tillfälle skämtat om henne med hennes samordnare R.J., varvid det kan ha uppstått ett missförstånd. Något hot har inte förekommit i det sammanhanget.

Förbundet gör gällande följande. Kastandet av kniven utgör inte saklig grund för uppsägning. För det första förelåg inget uppsåt att skada. Det var fråga om ett reflexmässigt kast och en sådan handling kan inte utgöra brott mot anställningsavtalet. Möjligtvis kan T.S. ha varit vårdslös. För det andra, det vill säga även om hans handlande skulle anses utgöra brott mot anställningsavtalet, föreligger starkt förmildrande omständigheter. T.S. blev provocerad av det kalla vattnet som kastades i ansiktet på honom och av att I.S. skrattade åt honom. Det inträffade ingen skada och det är fråga om en engångsföreteelse. T.S:s prognos är god och ingenting visar att han skulle vara olämplig eller utgöra en risk. Han har arbetat kvar och har varit skötsam efter händelsen. För det tredje har bolaget inte uppfyllt sin omplaceringsskyldighet. Bolaget borde ha gjort en omplaceringsutredning.

Det har funnits möjligheter till omplacering, vilket framgår av att I.S. blev omplacerad.

Sammanfattningsvis har uppsägningen skett i strid med bestämmelserna i 7 § anställningsskyddslagen. Uppsägningen skall förklaras ogiltig och bolaget är skyldigt att utge allmänt skadestånd till T.S.

Arbetsgivarparterna

Det är riktigt att I.S. skämtade med T.S. på ett i och för sig olämpligt sätt genom att komma mycket nära T.S. och skvätta några droppar vatten, som fanns kvar i den mugg han just hade druckit ur, i ansiktet på denne. Om detta agerande skulle betraktas som en provokation så är den i vart fall inte straffrättsligt relevant. Nödvärn kan knappast ha varit aktuellt. Det är klarlagt att T.S. härefter kastade en kniv mot I.S. Det var en traditionell morakniv, som var 21 centimeter lång och vägde 74 gram. Kniven kastades tolv meter snett över lokalen, studsade en meter in i en dörrsluss och landade slutligen mellan I.S:s fötter. Mitt i knivens bana fanns ett pallställ, vars övre balk var 1,4 meter hög med ett 25 centimeter brett mellanrum ned till nästa balk. T.S. måste ha kastat kniven hårt och med precision för att den skulle nå fram till dörren. Att kasta kniv på det sättet utgör en medveten, kontrollerad handling.

Vid kastet fanns A.P. i lokalen och kunde följa händelseförloppet från sin arbetsplats som var belägen intill T.S:s. A.P. såg I.S. skvätta vatten på T.S. Han skall också ha hört T.S. fråga I.S. varför denne gjorde detta och I.S. svara att han skojade innan denne sprang mot utgången. A.P:s uppgifter visar att det hade förflutit viss tid före kastet. Det gör även omständigheten att I.S. hann förflytta sig tolv meter från T.S:s arbetsplats till dörren i det motsatta hörnet av lokalen. Dessa förhållanden motsäger T.S:s uppgifter om att han blev överrumplad och kastade kniven reflexmässigt. Det har gått så pass lång tid att T.S. måste ha haft möjlighet att besinna sig. Det har således inte varit fråga om ett instinktivt eller reflexmässigt handlande.

I gångpassagen belägen på motsatta sidan av lokalen sett från T.S:s arbetsplats passerar hundratals personer varje dag från och till den aktuella utgången. Närmast bredvid utgången finns en arbetsplats där arbetsledarna har en datorterminal vid vilken de gör beställningar. Det kan alltid finnas någon där. Vid sidan av arbetsutrymmet finns bland annat ett pentry. Förbi pentryt och arbetsledarnas arbetsutrymme leder ytterligare en gång vinkelrätt i förhållande till den förstnämnda passagen fram till den aktuella dörren. T.S. har vid kastet inte beaktat att någon skulle kunna befinna sig i de näraliggande utrymmena eller i passagerna. Det har således förelegat en mycket stor risk för att någon skulle kunna komma till skada.

Det är oacceptabelt i ett anställningsförhållande att över huvud taget kasta kniv mot någon. Enbart de ostridiga uppgifterna om att T.S. har kastat kniv mot I.S. utgör grund för avskedande, men av ren välvilja har bolaget valt att vidta den mildare åtgärden med uppsägning av personliga skäl. I.S. har numera lämnat företaget, men T.S. arbetar alltjämt kvar.

T.S. har också i övrigt betett sig olämpligt, vilket följande incident i december 2005 visar. T.S:s hustru arbetar också hos bolaget. Vid ett tillfälle nekades hon övertidsarbete eftersom det inte fanns någon arbetsledning och man hade bedömt att hon inte var lämpad att arbeta utan sådan. T.S. sökte då upp hustruns samordnare R.J. och påtalade det olämpliga i att inte erbjuda hustrun övertidsarbete. Han sade därvid att för det fall hustrun inte uppfyllde kraven skulle han kasta ut henne från balkongen. R.J. uppfattade hans uttalande som hotfullt och obehagligt.

Sammanfattningsvis görs följande gällande. Att kasta kniv mot annan på sätt som T.S. gjort är att bedöma som försök till grov misshandel. I vart fall har det varit fråga om ett grovt oaktsamt handlande från hans sida. Det föreligger inga beaktansvärda förmildrande omständigheter. Trots att bolaget valt att säga upp T.S. föreligger grund för avskedande. Det saknar därför betydelse hur han skött sig efter uppsägningen och någon skyldighet att överväga omplacering föreligger inte. Om Arbetsdomstolen skulle finna att det inte finns grund för avskedande görs det gällande att saklig grund för uppsägning föreligger. Omständigheterna är sådana att det inte varit skäligt att kräva att T.S. skulle omplaceras.

Domskäl

Twisten

Twisten i målet gäller huruvida bolaget har haft rätt att säga upp T.S. som på arbetsplatsen och under arbetstid kastat en kniv efter en arbetskamrat sedan denne kastat vatten ur en mugg på honom.

Arbetsgivarparterna har gjort gällande att T.S. genom sitt agerande gjort sig skyldig till försök till grov misshandel eller att det i vart fall varit fråga om ett grovt oaktsamt handlande, vilket egentligen utgjort grund för avskedande och i vart fall saklig grund för uppsägning. Förbundet har å sin sida gjort gällande att det inträffade inte är av sådan beskaffenhet att saklig grund för uppsägning föreligger.

Utredningen i målet

Målet har avgjorts efter huvudförhandling. Vid denna har på förbundets begäran hållits förhör under sanningsförsäkran med T.S. På arbetsgivarsidans begäran har det hållits vittnesförhör med I.S., A.P., verkstadschefen C.K., samordnaren R.J., bolagets säkerhetsansvarige A.G. och säkerhetskonsulten H.R. Viss skriftlig bevisning har åberopats.

Händelseförloppet

Parterna i målet har olika uppfattningar om hur man skall bedöma själva knivkastningen.

Arbetsgivarsidan har gjort gällande att T.S. kastat kniven på ett medvetet och kontrollerat sätt och att hans handlande därför bör betraktas som uppsåtligt

eller i vart fall grovt oaktsamt. Förbundet å sin sida menar att kastet inte varit uppsåtligt utan att det har varit fråga om ett ”reflexmässigt” kast, och att T.S. möjligtvis kan anses ha betett sig vårdslöst.

Sammanfattningsvis har följande framkommit genom utredningen.

Den 22 juni 2005 arbetade T.S., I.S. och A.P. kvällsskift på röjsågspackningen. Deras arbetsplatser var belägna intill varandra i en större lokal där även andra anställda arbetade. Det i målet huvudsakligen aktuella händelseförloppet inleddes med att I.S. gick till pentryt och hämtade en mugg vatten. Det är ostridigt att han därefter återvände till arbetsplatsen och kastade vatten ur muggen på T.S., som stod med ryggen vänd mot honom, varefter han sprang mot utgången. Enligt I.S. var det fråga om en mindre mängd vatten som var kvar i botten av muggen efter att han hade druckit upp det mesta, medan T.S. å sin sida har uppgett att det var så mycket att han blev våt i ansiktet och på tröjan. T.S:s uppgifter härvidlag har fått stöd av vad A.P. uppgett. T.S. har bland annat berättat följande om sina reaktioner i samband med att han fick vattnet på sig. Han blev stressad och arg av det kalla vattnet. Eftersom han var sysselsatt med att skära upp paket höll han en kniv i handen. Efter det att han fått vattnet på sig slängde han reflexmässigt iväg kniven med ett underhandskast åt I.S:s håll. Han siktade emellertid inte på I.S.

Det är utrett att T.S. kastade kniven från sin arbetsplats en sträcka om cirka tolv meter snett över lokalen mot den utgång som I.S. sprang till och att den slutligen stannade på golvet vid I.S:s fötter då denne befann sig på andra sidan dörröppningen. Varken I.S. eller A.P. såg hela kastet. I.S. har i denna del endast kunnat berätta att han, när han stannade på andra sidan dörröppningen, såg en kniv mellan sina fötter, men att han inte vet hur den kom dit. A.P. har uppgett följande om sina iakttagelser. Han såg I.S. skratta och springa mot dörren. När han tittade upp nästa gång såg han kniven slå mot golvet och sedan mot dörren. I.S. hade då redan passerat ut genom dörröppningen. T.S. har förklarat att han inte kan säga exakt vad som hände, men att han tror att det var i det ögonblick som I.S. redan var utanför dörren som han kastade kniven. Han har vidare uppgett att kniven landade på betonggolvet några meter från utgången innan den gled fram mot dörren och slog i denna.

A.P. har uppgett att han efter händelsen försökte lugna ned I.S. Det har framkommit att det, när I.S. en stund efter kastet återkom till lokalen, uppstod ett visst tumult mellan honom och T.S. I.S. var arg och skrek åt T.S. och knuffade också honom, varvid T.S., som enligt egen uppgift försökte lugna ned I.S. och få honom att sluta skrika, höll fast I.S:s händer. I.S. krävde att en överordnad skulle tillkallas, vilket också skedde. Därefter stämplade I.S. ut och gick hem. Han har berättat att han var rädd omedelbart efter händelsen och att han bytte avdelning eftersom han inte ville att det skulle hända något eller bli någon missuppfattning mellan honom och T.S. I.S. har dock även uppgett att skälet till att han inte ville stanna kvar på röjsågspackningen inte hade att göra med att han tyckte att det var obehagligt att vara där. På måndagen veckan efter händelsen talade I.S. med sin

arbetsledare C.K. om att han ville byta arbetsplats. C.K. har berättat att I.S. sade att han var upprörd och att han inte ville arbeta kvar eftersom han inte vågade vända T.S. ryggen.

Arbetsdomstolen gör följande bedömning.

När det gäller bedömningen av utsagorna i målet noterar Arbetsdomstolen inledningsvis att vissa av de hörda verkat ovilliga att uttala sig på ett sätt som skulle kunna få negativa konsekvenser för T.S. och att deras berättelser i vissa avseenden och i viss mån måste ses mot denna bakgrund. I.S. har berättat att hans direkta reaktion efter händelsen var att han blev rädd och arg men att han, efter att ha talat med sina arbetskamrater och fått förklarat för sig att det var fråga om ett reflexmässigt kast, fått en annan syn på saken och lagt händelsen bakom sig. Han har uppgett att han kände sig obekvämt på sin dåvarande avdelning eftersom arbetskamraterna skällde på honom för att han hade anmält T.S. och att det var därför han sade till C.K. att han var rädd så att han skulle få byta avdelning. T.S. har själv upplyst om att hans arbetskamrater har skrivit under en begäran om att han skall få stanna kvar på arbetsplatsen. Det kan tilläggas att I.S. har varit mån om att påpeka att T.S. inte skulle ha blivit uppsagd om han inte hade slängt vattnet på honom.

Det är – som redan tidigare konstaterats – utrett att T.S. kastade kniven cirka tolv meter snett över lokalen och att den slutligen stannade vid I.S:s fötter då denne befann sig i dörrslussen. Enligt A.G. och H.R., som utfört provkast i lokalen, krävdes ansevärd kraft och viss precision för att kasta en morakniv fram till dörren från T.S:s arbetsplats. Mitt i kastbanan fanns det lastpallar, vilket innebär att T.S. måste ha kastat över pallarna, dvs. på en höjd på över 1,4 meter, eller möjligtvis mellan de övre balkarna, vilket innebär i vart fall en höjd på över en dryg meter. Enligt A.G:s bedömning måste man för att nå över pallarna kasta i sådan vinkel och med sådan kraft att kniven inte kan landa precis efter pallarna eller på golvet en bit framför dörren. Det kan enligt domstolens mening genom bevisningen i målet inte anses helt klarlagt hur kniven kastades och var kniven rent faktiskt först landade.

Arbetsdomstolen gör dock mot bakgrund av vad som framkommit om lokals utformning och pallarnas placering samt genom A.G:s och H.R:s uppgifter den bedömningen att mycket talar för att kniven landade omedelbart före dörröppningen eller att den träffade dörrposten då den befann sig på viss höjd över golvet. I vart fall är det visat att det måste ha varit fråga om att kniven kastats med viss kraft och att kastet riktats mot den plats där I.S. befann sig. När det gäller de tidsmässiga förhållandena kan följande konstateras. Något stöd i utredningen för att T.S. och I.S. före kastet skulle ha talat med varandra så som arbetsgivarsidan gjort gällande finns inte. Redan genom den omständigheten att I.S. förflyttade sig från T.S. till dörren cirka tio meter längre bort är det emellertid visat att det förflutit viss tid mellan det att I.S. kastade vattnet och det att T.S. kastade kniven. Även om tidsaspekten inte är fullständigt klarlagt framgår det redan härav att kniven inte kan ha kastats iväg på något slags reflexmässigt sätt. Å andra sidan har det genom förhören framgått att kastet måste ha skett relativt nära inpå händelsen med vattnet för att kniven skulle landa vid I.S:s fötter i direkt anslutning till att denne passerade dörröppningen. Mot bakgrund av vad som

ovan anförts om förhållandena vid kastet av kniven gör Arbetsdomstolen bedömningen att kastet av kniven mot I.S. inte är att betrakta som reflexmässigt i den meningen att det skulle vara okontrollerat utan som ett viljestyrt och avsiktligt handlande. Att kastet skett i ett upprört tillstånd och utan eftertanke medför ingen annan bedömning. Domstolen ser ingen anledning att därutöver ta ställning till om det i straffrättslig mening förelegat uppsåt eller grov oaktsamhet.

Förmildrande omständigheter?

Förbundet har som förmildrande omständighet gjort gällande att T.S. blivit provocerad genom att I.S. kastade vatten ur muggen på honom och sedan skrattade. Arbetsdomstolen finner att kastandet av vattnet – även om det skulle ha varit den mindre mängd vatten som I.S. påstått – i viss mån kan vara att betrakta som en provokation, men att denna inte är av sådan art att det kan medföra att T.S:s handlande är att betrakta som mindre allvarligt.

Förbundet har också som förmildrande omständighet framhållit att det inte inträffat någon skada samt att riskerna för skada varit obetydliga.

Det är ostridigt att det inte har inträffat någon fysisk skada. Det bör dock framhållas att T.S:s handlande uppenbarligen har orsakat rädsla och obehag hos I.S. Att I.S. var upprörd efter händelsen har framgått av förhören med honom själv, T.S., A.P. och C.K.

När det sedan gäller risken för att I.S. skulle ha kunnat bli skadad fysiskt gör Arbetsdomstolen följande överväganden. Enligt vad som ovan konstaterats har T.S. kastat en kniv med viss kraft riktat mot det håll I.S. sprang. Kniven har landat alldeles invid I.S. i samband med att han precis tagit sig in i dörrslussen. Som tidigare nämnts har det inte kunnat klarläggas exakt när och hur kniven kastades. T.S. har för egen del förklarat att han förmodligen kastat den först när I.S. passerat tröskeln. I.S:s uppgifter härvidlag om att han såg kniven på golvet då han stannade till innanför dörren – vilka uppgifter det i och för sig synes saknas skäl att ifrågasätta – talar mycket starkt för att det förelegat en betydande risk för att han skulle ha kunnat träffas av kniven innan han passerade dörröppningen. Dörren stod dessutom öppen, vilket innebar en risk för att I.S. – beroende på knivens bana och sin egen placering – skulle ha kunnat bli träffad även när han befann sig i dörrslussen. Det bör tilläggas att det också har funnits en risk för att I.S. skulle ha vänt åter genom dörren och gått tillbaka in i lokalen. I.S:s uppfattning om situationen i det ögonblicket var ju, enligt vad han själv uppgett, att han utsatt T.S. för ett slags practical joke och förväntade sig att få en reaktion på det av samma eller likartat slag som det han själv hittat på.

Beträffande risken för att någon annan arbetskamrat skulle kunna komma till skada har följande framkommit. Lokalen var utformad på följande sätt. I ett hörn i samma ände av lokalen, men i motsatt sida i förhållande till T.S:s arbetsplats, befann sig den i målet aktuella utgången. Till och från utgången ledde gångpassager vinkelrätt. Bredvid utgången och längs med gångpassagen närmast T.S:s arbetsplats fanns arbetsutrymmen samt ett

penry. Utöver T.S., I.S. och A.P. arbetade ytterligare personer i lokalen; eftersom det var kväll var det dock färre än det skulle ha varit dagtid och dessa personers arbetsplatser befann sig cirka tio eller femton meter bort i andra änden av lokalen. Det har i målet lämnats motstridiga uppgifter om i vilken utsträckning den aktuella utgången används av de nyss nämnda personerna. Från arbetsgivar sidan har det framhållits att det passerar hundratals personer varje dag och att utgången även används av de anställda som arbetar i bortre änden av lokalen. Enligt T.S. använder däremot de som arbetar i andra delen av lokalen främst sin egen utgång. T.S. har uppgett att det vid och efter kastet inte var någon som rörde sig i närheten. Enligt Arbetsdomstolens bedömning har det inte varit uteslutet att någon i omgivningen skulle ha kunnat komma till skada. T.S. har själv uppgett att han i den uppkomna situationen inte kontrollerat om det befann sig några andra personer i den omedelbara närheten innan han kastade. Det arbetade flera personer i lokalen och i närheten av kastbanan fanns förutom utgången bland annat gångpassagerna och arbetsutrymmena där någon kunde uppehålla sig eller passera. Det har vidare framkommit att det fanns många ytor kniven kunde ha studsat emot; den kunde således lätt ha ändrat riktning.

Sammanfattningsvis finner Arbetsdomstolen att det har förelegat en inte obetydlig risk för att I.S. eller någon annan skulle ha kunnat komma till fysisk skada på grund av knivkastet.

Några omständigheter som skulle ge domstolen anledning att se mindre allvarligt på händelsen har således inte förelegat.

Saklig grund för uppsägning?

Bolaget har, efter att ha varslat T.S. om avskedande, i stället beslutat sig för att säga upp denne. Arbetsgivarparterna hävdar dock att skäl för avskedande föreligger.

Ett avskedande får, som framhållits i förarbetena till 1974 års anställningskyddslag (prop. 1973:129 s. 149) ske endast i flagranta fall. Det bör då vara fråga om ett sådant avsiktligt eller grovt vårdslöst förfarande som inte rimligen skall behöva tålas i något rättsförhållande. Om arbetstagaren gjort sig skyldig till ett så allvarligt förfarande som motiverar ett avskedande, bör det normalt sakna betydelse om han är äldre eller yngre, har längre eller kortare anställningstid, är handikappad etc. (a. prop. s. 255).

Arbetsdomstolen har i sin praxis sett strängt på våld eller hot om våld på arbetsplatsen eller med anknytning till arbetet (se till exempel domen 1998 nr 145 och där anmärkta rättsfall).

Det finns, som tidigare nämnts, inte anledning för Arbetsdomstolen att ta ställning till hur T.S:s handlande – enligt vad som ovan lagts honom till last – skall betraktas straffrättsligt. Det står dock klart att T.S. avsiktligt har kastat kniven efter I.S., som blivit rädd och upprörd, att det har förelegat risk för att I.S. skulle drabbas av allvarlig kroppsskada samt att risken för att andra skulle kunna komma till skada inte varit utesluten. Enligt

Arbetsdomstolens mening utgör T.S:s agerande, det vill säga att kasta en kniv efter en arbetskamrat på arbetsplatsen under arbetstid, ett helt oacceptabelt handlande som normalt bör berättiga en arbetsgivare att tillgripa ett avskedande. Några förmildrande omständigheter som kan föranleda en annan bedömning har inte förelegat i detta fall. Även om bolaget valt att säga upp T.S. är dennes handlande således sådant att grund för avskedande föreligger (jämför AD 1999 nr 87).

Vid denna bedömning finns inte anledning att göra någon prövning av hur T.S. skött sig efter händelsen eller att göra någon prognos beträffande hans lämplighet. Inte heller har det funnits skäl för bolaget att överväga omplacering.

Sammanfattning och rättegångskostnader

Arbetsdomstolens bedömning innebär att förbundets talan skall avslås.

Med hänsyn till målets utgång skall förbundet utge ersättning för arbetsgi-
varparternas rättegångskostnader. Om beloppet råder inte tvist.

Domslut

1. Arbetsdomstolen avslår Industrifacket Metalls talan.
2. Industrifacket Metall skall utge ersättning för Teknikarbetsgivarnas och Husqvarna Aktiebolags rättegångskostnader med nittiosex tusenfemhundra femtiofyra (96 554) kr, varav 70 000 kr avser ombudsarvode, jämte ränta enligt 6 § räntelagen på det förstnämnda beloppet från dagen för denna dom till dess betalning sker.

Ledamöter: Inga Åkerlund, Peter Syrén, Ingrid Lyberg,
Elisabeth Ankarcrona, Inger Mattsson Kasserud, Hans Wahlström och Lars-Erik Klason. Enhälligt.

Sekreterare: Ulrika Björne